

Χα. **Ω**π' ὠδραβαλῆ.  
 Δι. Τουπὶ τίδρι. Ξανθ. τέτο λίμνην, νῆ  
 Δία  
 Αὐτῆ' ἔιν, λῶ' ἔφραζε. καὶ πλοῖον γ' ὄραθ  
 Νῆ τ' Ποσειδά, κα' εἰ γ' ὁ Χάρον ἐτόσι.  
 Δι. Χαῖρ' ὦ Χάρον, χαῖρ' ὦ Χάρον, χαῖρ' ὦ Χά-  
 ρον.  
 Χα. Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ φερα-  
 μάτων;  
 Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον; ἢ ἔσθνε πόκας;  
 Ἡ' ἔς Κερβερίου; ἢ ἔς κόρακας; ἢ πὼι Τανά-  
 ρον;  
 Δι. Εγὼ. Χα. ταχέως ἔμβανε. Δι. ποῦ χήσειν δο-  
 κείς;  
 Ες κόρακας ὄντως; Χα. ναὶ μὰ Δία ἔϋ' εἰνε-  
 κα.  
 Εμβανε δὴ. Δι. παῖ δεῦρο. Χα. δοῦλον οὐκ ἀ-  
 γω,  
 Εἰ μὴ νευαμάχηκε πλὴν περὶ τῆς κρεάν.  
 Ξανθ. Μὰ τ' Δί' οὐ γδ', ἀλλ' ἔτυρον ὀφθαλ-  
 μῶν.  
 Χα. Οὐκοῦν περὶ βρέξει δῆτα πλὴν λίμνῳ τρέ-  
 χων.  
 Ξα. Ποῦ δῆτ' ἀγαμῶ; Χα. ὦδρα τὸν Αὐαίνου  
 λίθον,

A CH. **Ο**π, accede ad scapham.  
 BA. Quid hoc est? Χα. hac palus illa  
 est here, per Iouem:  
 De qua dicebat Hercules: & hic ratem  
 Video, per Neptunum: atque hic est nauita Cha-  
 ron.  
 BA. Salue Charon: salue Charon: salue Cha-  
 ron.  
 B CH. Quis in requiem huc e miseris & malis ve-  
 nit?  
 Nunquis in oblivionis campos, ad asini  
 Lanam, aut ad Cerberios, aut ad cornos venis?  
 Aut huc ad Tanarum accedit? BA. ego. CH. at  
 cito  
 Ingredere. BA. sed quod cursum diriges?  
 An ad cornos? CH. per Iouem, vel tui gratia.  
 Ingredere tantum. BA. puer heus. CH. seruum  
 non uelho.  
 C Nisi qui nauali interfuerit praelio:  
 Ei fortiter pro carnibus rem gesserit.  
 Χα. Ego non, per Iouem: quia lippus tuus e-  
 ram.  
 BA. Atqui paludem tu circuibis cursitans.  
 Χα. Vbi ego te operiar? CH. ad lapidem Ana-  
 ni: hic ubi

D  
 Δία ἔϋ' εἰνεκα] παρόν ἔτως εἰώθασιν λέγειν οἱ ναῦ] ὡς  
 χαεζομῶροι τὸ ὀπιβάτη. Εἰ μὴ νευαμάχηκε] πλὴν περὶ  
 Ἀργίνουσαν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δ' ἄλλοι τότε ναυ-  
 μαχίαντες, περὶ ἐδ' ἐνὸς ἄλλοι ἢ περὶ τῆς ἰδίων κρεῶν ἰου-  
 ἔσι σωμαμάτων. φησὶν οὖν, ὅτι ἔπειτα χερμάταν καὶ πα-  
 τείδος, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίου σώματος. κρέας γὰρ τὸ σῶμα.  
 φέρε] καὶ ἄλλη γραφή. πλὴν περὶ τῆς νεκρῶν. εἴη δ' ἂν  
 λέγων, περὶ τῆς ἐν Ἀργινάδαις ναυμαχίας. ἐν ἧ, ἐνίκων μὲν  
 οἱ Ἀθλιῶται. τοὺς δ' ἐνεκρῆς ἐκωλύθησαν ἀνελεῖν ὑπὸ χει-  
 μῶνος, ἐξ οὗ καὶ τῆς δέκα στρατηγῶν ἀπώλοντο κατὰ δι-  
 κασθέντες, οἱ ὑπομείναντες ἐξ ἐπειοῦ σίνευαμαχοῦ  
 καὶ οἱ δ' ἄλλοι, τοιούτῳ ἰελέει, δ' ἄλλον ἐκ ἄλλου εἰμὴ ἀνήρηται  
 τὰς ἐκ τ' θαλάσσης νεκρῆς, ἐκ ἔχει δ' ἡ νοῦν τὸ λεγομῶνον.  
 ναυμαχίας γὰρ ἐδεμῆς ἐδει πρὸς πλὴν ἀναίρεσιν. χει-  
 μῶν δ' ἐκωλύθησαν. εἴη τι δ' τ' ἄλλον μόνον ἐκώλυσεν.  
 ἀλλ' ἐχὶ τῆς ἐλευθέρων, εἴη μὴ ἀνήρη] τὰς νεκρούς.  
 παείσι γὰρ τ' Διόνου. ἢ εἴη ἂν λέγων νεκρῆς τοὺς Ἀθη-  
 ναίους, εἴη τὸ ἐχάτως τότε φράσην, ὅτι δ' ἐκ κρέας τὸ σα-  
 μα, καὶ ὠδρα Σοφοκλεῖ ἐν χρήσει. τοιούτος ἂν, ἀρξῆς τ' δ' ε  
 τ' κρέας, ἐν δ' εἰμὴ νευαμάχηκε περὶ τ' Λυχῆς τ'  
 εἰαυτῶ. ὡς ποτε μὲν τῆς Ἀθλιῶν ἐν περὶ ἀσφ' ἡμομῶν,  
 ἔ ὑπὲρ τῆς Λυχῶν ἀγώνιστον πορολαβέν ἰὸς δ' ἔλας  
 καὶ ὑπερον ἐλευθερίας ἀξιώσει. Οὐκὲν περὶ θροῦξ.] περὶ  
 κυκλεύση. ὁ Χάρον πρὸς τ' δ' ἔλλον. ἀντὶ τ' ἐ λαμβάνω σε.  
 ἀντὶ τ' τ' πρέχων, γραφε] ἐ κύκλω. Παρα τ' Αὐαίνε λί-  
 θον.] δὲ τ' αὐὰς τὰς νεκρῆς εἴη] ὡς ὄντος τινὸς ἐν ἀδ' ε  
 τὼ λεγομῶνος λίθου. φασὶ δ' Αὐαίνε λίθον τινὰ λέγει δὲ τ'  
 Αθλιῶσι. παρὸν οἰκείως δὲ τὸ Αὐαίνε παρήχη, ὅτι  
 οἱ πολὺ χρόνον πεμείναντες τινὰς, εἰώθασιν λέγειν,  
 αὐὰς Γέγονα πεμείναντες, εἰμὴ δ' ἔρραλλέμενον τοῦτο ἴδ' η.  
 ἀναπλάτῃ δ' τοῦτο, δὲ τὸ τὸς νεκρῆς, ξηρὸς δ' τ' ἔ  
 ἀλίβαντας, ἀμφίβολον δ' ἴσποτερον δὲ τ' εἰς εὐθείας, ἢ  
 δὲ τ' εἰς ης. ἄλλως, τὸ μὲν φανόμενον λίθος ὡς αὐαί-  
 νε καλεμῶνος, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. ὠδρα τ' λίθον  
 αὐαίνε καὶ ξηραίνε. ἢ ὅπως ξηραίνον] οἱ νεκροί.

Σχόλια. ὠδραβαλῆ. ] ἐλατικὸν ἔστι ὀπιφθίμα  
 τὸ ὠδρα. ὅ δ' ὠδρα βαλῆ, ἀντὶ τ' ὄρμιον τῆ γῆ πλὴν ναυῶ.  
 ἐν τῇ νηὶ δ' ὁ Χάρον λέγει. Τέτο λίμνην νῆ Δία ] τῆ οἱ  
 μὲν τ' Διόνου φασὶ λέγειν. οἱ δ' τ' Ξανθίαν. ἐν τῇ δ' ἔϋ  
 πλοῖος ὀφθέντος ἡλλοιῶσθ' καὶ πλὴν σκίλυ. καὶ τῆ] καὶ πλὴν  
 Ἀχερσίαν λίμνῳ τ' τόπον, ὅππ' τ' λογιέ. ἢ ὅππ' τ' ὀρχή-  
 σρας, μὴ δ' ἐπὶ τ' ἐν ἀδ' ε. Χαῖρ' ὦ Χάρον.] Δημιουργός φη-  
 σιν Ἀγαμέμνονος εἶναι, λέγουσι δ' αὐτοὶ ἄποροι. Χαῖρ' ὦ Χά-  
 ρων, χαῖρ' ὦ Χάρον, χαῖρ' ὦ Χάρον. ἢ ὅπως σφόδρα θυμῆ. ἢ ἔ-  
 τω πιθανὸς ὑπονοῖν, πρὸς τ' τὸ λέγοντας, ἀσπασομῶνος  
 τ' Χάρον. Διόνου, Ξανθίαν, ἔ τ' Νεκρόν. δ' εἰ γὰρ ὑπονοῖ-  
 και αὐτ' βέλεσθ' σίνευαμῶν αὐτοῖς. Τίς εἰς ἀναπαύ-  
 λας, ] εἰς ἀναπαύσεως γὰρ ἐκ κοσμητῶν ὀχλήσειν χωρεῖσιν  
 οἱ μετὰ ἀμῶνοι. Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον.] τῆ το κηρύσθ'  
 ὁ Χάρον, ὡς τόπος ἢ κατὰ λέγειν, ἔ τω γὰρ κηρύσθ' ἐἰώθασιν  
 οἱ τῶς ναῦς ἔχοντες ὅτε πρὸς ἐτέραν ἐκπελεύσθ' ἐμέλλουσι  
 χόραν, ὡς ἂν ἀπέλθοντες οἱ ἐκείθεν δὲ τὸ δημῶντες ἴατες  
 μετὰ ἄνθρωπο. καὶ τὸ ἄνω ἐν ἔθους καὶ ἐν ἀδ' ε χηματίζει.  
 Λήθης δ' πεδίον, χωρίον διατετυπωκεν ἐν ἀδ' ε ὡς καὶ τ'  
 Αὐαίνε λίθον ἐπλασεν δὲ τ' Αὐαίνεσθ' τὰς νεκρῆς καὶ ἀλί-  
 βαντας εἴη. ἐκ τ' τ' δευτέρου ἔ τὸ ἀδ' ἄλλον τῆς καθ' ἀδ' ε  
 δηλοῖ, τ' ἢ ἐς ὄνε πόκας, ἀδ' ἄλλον γὰρ πόκας δὲ το κείρα-  
 σθ' τῆς ὄνον, φάνε] ἢ καὶ παρομιῶδες εἴη ὄνε πόκον, τὸ  
 ἀρχῆς ὄνε, ἐδ' ε γὰρ αἴ τ' ὄνε πόκας χησιμῶσιν. ἢ παροι-  
 μία δ' λέγει, ὅππ' τῆς ἀνύωτων καὶ ἀνυποστάτων, παρόν  
 τ' ὄνον ἐπιπέσει τις δ' ἄνω] ἔ τὸ κάρτα. λέγει δ' τ' ἢ ὄνον  
 κείρας ὅππ' τῆς ἀνύωτοις ὀππ' χηρωμάτων, ἐν ὠ πρὸ τ' φα-  
 μῶν ἔ τὸ γύτρων ποιήλθ' ἔ κὸσρον ἀναθυμῆς, ἀνύω  
 τὰ δ' καὶ τ' ἐν ἀδ' ε. εἴη τ' το οὐτ' ὄνε πόκας ἀνέπλασε  
 ποιητικῶς. Ἡ' ἔς Κερβερίου. ] τινὲς καὶ παρ' Ὀμήρῳ γρά-  
 φουσιν. ἐνθάδε Κερβερίων ἀντὶ τ' Κιμμερίων. ἢ μάλλον  
 τὰς Κιμμερίους φασὶ παίζει δ' ὠδρα τ' Κέρβερον. Ες κό-  
 ρακας. ] παίζει ἐν τῷ εἰπὼν ἐς κόρακας. Αθλιῶσι γὰρ τό-  
 πος ὡς ἔ τω καλεμῶνος, ἐχὶ ἐν ἀδ' ε. ἢ τ' το λέγει ὅππ' καὶ  
 οἱ ἐκείσε ὀππ' ἰομῶνοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο. Ναὶ μὰ